

Dosarul nr. 3ra-889/2021
2-20159729-01-3ra-17082021

Prima instanță: Curtea de Apel Chișinău (A. Minciuna, E. Palanciuc, I. Muruianu)

DECIZIE

09 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Civil Comercial și de Contencios Administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președintele ședinței, judecătorul
judecători

Tamara Chișca-Doneva
Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Iurie Bejenaru
Victor Burduh

examinând recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor,
în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată
depusă de Vitalie Roșior împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la
anularea actului administrativ individual defavorabil,
împotriva hotărârii din 31 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 18 decembrie 2020, Vitalie Roșior a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020, în partea ce ține de casarea parțială a hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, în privința procurorului Vitalie Roșior și în partea recunoașterii procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior vinovat de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 05 iulie 2019, în cancelaria Procuraturii Generale a fost înregistrată scrisoarea Ministerului Afacerilor Interne cu nr. 44/30-1584 din 04 iulie 2019, prin care a fost solicitat efectuarea investigațiilor ample privind legalitatea temeiurilor ce au stat la baza interceptărilor, făcând trimitere la publicația „www.rise.md” intitulată „Ministerul interceptărilor”.

La 16 iulie 2019, conform indicației Procurorului General - interimar, Secția unificare a practicii în domeniul urmăririi penale din cadrul Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, a inițiat verificarea materialelor cauzei penale nr. xxxx, la acel moment aflată în gestiunea Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale.

Ca urmare a controlului efectuat, bazându-se pe prevederile art. 43 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, a expediat în adresa Consiliului Superior al Procurorilor sesizarea nr. 11-19d/19-2315 din 14 august 2019, cu privire la faptele ce pot constitui abateri disciplinare, comise de procurorii Dumitru Raileanu și Vitalie Roșior.

Prin scrisoarea nr. 1-59s/19-786 din 14 august 2019, Consiliul Superior al Procurorilor a expediat sesizarea respectivă Inspecției procurorilor, iar prin decizia din 12 septembrie 2019, în temeiul sesizării procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Inspecția procurorilor a decis transmiterea materialelor procedurii disciplinare în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior, Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, constatând admiterea mai multor încălcări procesual-penale la exercitarea urmăririi penale în cauza penală nr. xxxx, și anume la dispunerea și efectuarea măsurilor speciale de investigații.

Prin decizia Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, a fost dispusă conexarea la prezenta cauză disciplinară a cauzei disciplinare pornite în temeiul sesizării procurorului-șef interimar al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale din 20 ianuarie 2020.

Prin hotărârea nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor a decis încetarea procedurilor disciplinare în privința procurorului Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior.

La 15 iulie 2020, împotriva hotărârii nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020 a Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, a depus contestație Inspecția procurorilor, doar în partea ce ține de verificarea materialelor cauzelor penale nr. xxxx și nr. xxxx, iar la 09 octombrie 2020 împotriva aceleiași hotărâri a depus contestație și procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, în partea ce ține de verificarea materialelor cauzei penale nr. xxxx.

Prin hotărârea nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020, Consiliul Superior al Procurorilor a respins contestația Inspecției procurorilor împotriva hotărârii Colegiului de disciplină nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, a fost admisă contestația procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos și a fost casată parțială hotărârea Colegiului de disciplină nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, iar procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior, a fost recunoscut vinovat de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și a fost aplicată în privința acestuia sancțiunea disciplinare sub formă de avertisment.

Reclamantul a invocat că, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020, în partea admiterii contestației este neîntemeiată, adoptată cu încălcarea procedurii prevăzute de Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 or, Consiliul Superior al Procurorilor recunoaște că procedura de dispunere și autorizare a măsurilor speciale de investigații a fost respectată.

Reclamantul a specificat că în tot cuprinsul actului administrativ contestat nu există vreo mențiune cu privire la norma procesuală încălcată, iar temeiul constatării abaterii disciplinare l-a constituit nu o încălcare procesuală, dar o simplă opinie precum că măsura specială de investigații nu a fost justificată în raport cu circumstanțele cauzei, ceea ce constituie un criteriu pur subiectiv și interpretabil, mai ales în virtutea caracterului specific al infracțiunii cercetate.

În opinia reclamantului, reieșind din faptul că a fost constatată abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, nu este clar care obligații de serviciu au fost încălcate și în ce mod, chiar și în încercarea de a individualiza acțiunea procesuală efectuată cu încălcări, care a servit drept temei pentru tragerea la răspundere disciplinară, au fost utilizate mai multe formulări, nefiind clar care anume din ele este definitivă.

Argumentele autorului sesizării și cele ale Consiliului Superior al Procurorilor poartă un caracter arbitrar, deoarece prin încheiere judecătorească a fost confirmată nu doar oportunitatea și legalitatea inițierii și prelungirii măsurilor, dar și legalitatea efectuării lor, astfel încât este inadmisibilă orice altă catalogare a acestora drept ilegale sau neîntemeiate de către persoane ce nu sunt părți ale procesului penal sau nu au fost lezate în careva drepturi.

Având în vedere că în cadrul procedurii disciplinare, de către Consiliul Superior al Procurorilor a fost confirmată respectarea procedurii de autorizare a măsurilor speciale de investigații, fiind pusă la îndoială doar măsura în care acestea au fost justificate în raport cu circumstanțele cauzei, în opinia reclamantului o astfel de abordare este inacceptabilă din punctul de vedere al independenței decizionale a procurorului și constituie o imixtiune directă în activitatea acestuia.

Reclamantul a notat că, actul de sesizare al procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos și hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor, reprezintă o expunere asupra unor acte cu caracter decizional irevocabil, emise de procuror în cadrul unui proces penal, care au fost supuse și controlului judiciar în repetate rânduri la inițierea măsurii speciale de investigații, la prelungirea și legalizarea rezultatelor acesteia.

Modul în care este formulată argumentarea actului administrativ contestat face posibilă sancționarea oricărui procuror pentru întocmirea oricărui act procesual, deoarece absolut toate constatările poartă un caracter vag și generalizat, care poate fi adaptat cu ușurință la diferite situații.

Reclamantul a invocat că, verificarea legalității măsurilor speciale de investigații este efectuată de multiple persoane care nu au atribuție la cauza penală, însă nicidecum de persoanele care au dreptul să efectueze acest control potrivit prevederilor Codului de procedură penală, cum ar fi procurorul ierarhic superior, în cazul actelor emise de procuror, fie instanța de judecată (Curtea de Apel Chișinău), în cazul contestării legalității încheierii prin care a fost autorizată măsura specială de investigații de către persoanele care se consideră lezate în drepturi. O astfel de abordare, atât din partea autorului sesizării, cât și din partea Consiliului Superior al Procurorilor poartă un profund caracter discreționar, deoarece, fără a ține cont de principiul independenței procesuale a procurorului, de faptul că actele adoptate de acesta sunt în vigoare și au fost supuse controlului judiciar, există pericolul ca, la orice etapă a urmăririi penale, în mod special în cazul în care cauza capătă rezonanță publică, orice subdiviziune a Procuraturii Generale să formuleze propriile concluzii

subiective asupra legalității/oportunității acestor acțiuni, inclusiv cu survenirea ulterioară a consecințelor prin inițierea unor proceduri disciplinare, după cum a avut loc și în cazul de față.

Astfel, rezultă încălcarea flagrantă a principiului respectării independenței decizionale a procurorului, de care urmează a se ține cont în mod obligatoriu la inițierea și examinarea procedurilor disciplinare în privința procurorilor, ceea ce contravine prevederilor art. 37 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 respectiv, decizia cu privire la sancționarea disciplinară adoptată cu încălcarea principiului menționat este ilegală și urmează a fi anulată or, principiul enunțat a fost prevăzut în actele normative ce reglementează activitatea procurorului anume pentru a evita astfel de imixțiuni, iar în caz contrar devine extrem de vulnerabil procurorul care eventual adoptă în cauzele penale decizii de clasare a procesului penal, încetare a urmăririi penale, scoatere a persoanei de sub urmărire penală, a cărui demersuri au fost respinse de instanța de judecată, fie în cauzele penale unde măsurile speciale de investigații nu au fost rezultative (deși au fost autorizate și legalizate de judecătorul de instrucție), fiind posibil de a fi sancționat în orice moment cu aceeași formulare subiectivă care se regăsește în hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020, în pofida faptului că aceste acțiuni sunt legale.

Reclamantul a opinat că, activitățile de acumulare a materialelor, de efectuare a copiilor de pe documente, de examinare a dosarelor etc., au fost efectuate doar de către Direcția urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, ceea ce rezultă din actele anexate la sesizarea procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, după cum și din corespondența acestei subdiviziuni a Procuraturii Generale cu Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, pe când o astfel de corespondență a Inspecției cu Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, lipsește.

Verificarea informației ce a servit drept temei pentru aplicarea sancțiunii disciplinare, nu a fost efectuată în exclusivitate de Inspecția procurorilor, după cum prescrie art. 46 alin. (3) lit. a), b), c) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, ci de o subdiviziune a Procuraturii Generale, care nu are astfel de împuterniciri, atât conform Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, cât și conform prevederilor Codului de procedură penală, potrivit acestor acte normative nefiind posibilă delegarea unor astfel de împuterniciri prin indicația Procurorului General interimar, astfel încât, la caz, sesizarea a fost înaintată de procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, care nu poate fi atribuit la vreuna dintre categoriile specificate la art. 43 alin. (1) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

Reclamantul a mai menționat că, Inspecția Procurorilor a contestat hotărârea Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor cu nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, doar în partea ce ține de verificarea materialelor cauzelor penale nr. xxxx și nr. xxxx, fiind de acord cu hotărârea Colegiului în privința abaterilor constatate la gestionarea cauzei penale nr. xxxx, referitoare la măsurile speciale de investigații vizate în prezenta cerere de chemare în judecată.

De asemenea a relevat că, hotărârea Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor cu nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, în partea ce ține de pretinsele abateri la dispunerea măsurilor speciale de investigații în cauza penală nr. xxxx, au fost contestate doar de către procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, iar în consecință, de către Consiliul Superior al Procurorilor a fost admisă contestația unei persoane care nu este subiect al sesizării.

În sesizarea procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, nr. 11-19d/19-2315 din 14 august 2019, cu referire la temeiul înaintării este indicat doar art. 43 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, fără a se face referință la litera concretă, astfel fiind neclar în care calitate acesta a înaintat sesizarea, iar ulterior această chestiune nu a fost verificată de către Inspekția Procurorilor și nici de către Consiliul Superior al Procurorilor.

Reclamantul susține că, în actele procedurii disciplinare nu există mențiune cu privire la temeiul legal în baza căruia procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, i-a fost acceptată calitatea de persoană care este în drept să înainteze sesizare privind atragerea la răspundere disciplinară a unui procuror or, unica categorie la care acesta ar putea fi, cel puțin teoretic, atribuit, este cea de persoană interesată, iar Legea cu privire la Procuratură nu prevede noțiunea de persoană interesată, acest termen este utilizat, atât în legislația procesual penală, cât și în cea procesual civilă, semnificând o persoană a cărei drepturi sunt afectate, care urmărește tragerea unor foloase personale sau este interesată personal în rezultatul cauzei.

În opinia reclamantului, procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, nefiind procuror ierarhic superior pentru procurorii din procuratura specializată, în sensul prevederilor art. 53¹ din Codul de procedură penală, nu avea atribuții în domeniul controlului ierarhic al procurorilor care gestionau cauza penală nr. xxxx și nici calitatea de persoană interesată.

Reclamantul a conchis că argumentul precum că informațiile ar fi obținute din mijloacele mass-media nu poate fi acceptat, deoarece atât în scrisoarea Ministerului Afacerilor Interne cu nr. 44/30-1584 din 04 iulie 2019, cât și în publicația „www.rise.md” intitulată „Ministerul interceptărilor”, nu există vreo mențiune cu privire la cauza penală nr. xxxx, fiind specificate alte cauze penale. Modelând situația în care sesizarea ar fi înaintată cu respectarea cerințelor legale și principiilor prevăzute de Legea cu privire la Procuratură, scrisoarea Ministerului Afacerilor Interne cu nr. 44/30-1584 din 04 iulie 2019 sau eventual publicația „www.rise.md” intitulată „Ministerul interceptărilor”, urma a fi direcționată din start pentru verificare Inspekției Procurorilor, care poate avea calitatea de autor al sesizării.

Prin hotărârea din 31 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de Vitalie Roșior împotriva Consiliului Superior al Procurorilor privind anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020, cu privire la contestarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, în privința procurorului Vitalie Roșior.

A fost anulată hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020, cu privire la contestarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, în privința procurorului Vitalie Roșior (f.d. 92-148).

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a constatat că la 14 august 2019, procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Mircos Adrian, a înaintat către Consiliul Superior al Procurorilor sesizarea nr. 11-19d/19-2315 cu privire la faptele ce pot constitui abateri disciplinare, comise de procurorii din cadrul Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Dumitru Railean și Roșior Vitalie în cadrul cauzei penale nr. xxxx, în temeiul art. 38 lit. a) și e) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarile 2016.

Procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior a invocat că aspectele constatate în sesizarea nr. 11-19d/19-2315 din 14 august 2019 nu pot servi drept temei pentru atragerea sa la răspundere disciplinară.

Inspectorul din cadrul Inspecției Procurorilor a Procuraturii Generale, Natalia Cernous, în urma analizării rezultatelor verificării sesizării a ajuns la concluzia că procurorul Roșior Vitalie, activând în grupul de urmărire penală și în cadrul efectuării de către el personal a unor măsuri special de investigații, și-a îndeplinit necorespunzător obligațiile de serviciu, prevăzute în art. 6 alin. (3) lit. a), b) și c) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, pct. 6.1.1., 6.1.2., 6.1.4., 6.1.6 din Codul de etică al procurorilor, iar prin decizia din 12 septembrie 2019 a decis transmiterea materialelor procedurii disciplinare Colegiul de disciplină și etică pentru examinare.

Prin hotărârea nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor a dispus încetarea procedurilor disciplinare în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior, pe motiv că nu a fost comisă o abatere disciplinară.

Instanța de judecată a mai stabilit că prin hotărârea nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020, Consiliul Superior al Procurorilor a decis respingerea contestației Inspecției procurorilor împotriva hotărârii Colegiului de disciplină nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, admiterea contestației procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos și casarea parțială a hotărârii Colegiului de disciplină nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, recunoașterea procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior, vinovat de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură și aplicarea în privința acestuia a sancțiunii disciplinare sub formă de avertisment.

Așadar, instanța de judecată a concluzionat că actele procesual-penale întocmite de procurorul Vitalie Roșior și care îi sunt imputate ca abatere disciplinară, au fost acceptate și autorizate de judecătorul de instrucție. În opinia instanței, este indubitabil faptul că, ordonanțele procurorului Vitalie Roșior au fost supuse controlului judecătoresc și au fost înțelese ca fiind legale și temeinice, adică au fost acceptate ca fiind motivate, adecvate circumstanțelor cauzelor penale și necesare pentru acumularea probelor.

Instanța de fond a relevat că, încheierile irevocabile a judecătorului de instrucție înlătură orice pretins viciu al acțiunilor procedural-penale întreprinse de procurorul/reclamant, combat alegațiile Consiliului Superior al Procurorilor privind îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și exclud reținerea în sarcina lui Vitalie Roșior a abaterii disciplinare descrise la art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

Instanța de judecată a menționat că o altă abordare a acestei situații juridice ar fi contrară textului și spiritului art. 114 și art. 115, în coroborate cu art. 120 din Constituție, care instituie principiul că justiția se înfăptuiește în numele legii numai de instanțele judecătorești și proclamă caracterul obligatoriu al actelor judecătorești definitive.

De asemenea, a subliniat caracterul contradictoriu al actului administrativ contestat or, pe de o parte, Consiliul Superior al Procurorilor susține că nu a verificat legalitatea actelor de procedură penală înfăptuite de procuror, dar totodată a afirmat că Vitalie Roșior a admis acțiuni contrare normelor de drept material și procedural penale la dispunerea și efectuare măsurilor speciale de investigații.

Instanța de judecată a subliniat că, îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu poate fi probată și imputată procurorului, doar în situația când acesta încalcă anumite obligații de serviciu, care sunt expres prevăzute de norme juridice or, în caz contrar sancționarea procurorului devine arbitrară, contrară art. 1 alin. (3) din Constituție, care instituie principiul că Republica Moldova este un stat de drept, iar Consiliul Superior al Procurorilor va avea posibilitate nelimitată de a interpreta această abatere disciplinară în detrimentul independenței legale a procurorului.

Astfel, instanța de judecată a concluzionat că procurorul poate fi tras la răspundere disciplinară doar dacă judecătorul de instrucție a respins demersurile respective, sau dacă încheierile judecătorului de instrucție care, prin absurditate, ar fi admis asemenea demersuri a procurorului, au fost, în prealabil, desființate prin căi de atac extraordinare ca fiind vădit ilegale.

La 10 iunie 2021, Consiliul Superior al Procurorilor, a depus recurs nemotivat împotriva hotărârii din 31 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, ulterior la 27 iulie 2021 a prezentat motivarea recursului, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei decizii noi de respingere a acțiunii (f.d. 149, 153-162).

În motivarea recursului, recurentul și-a exprimat dezacordul cu hotărârea primei instanțe, reținând că este lacunară și nu oferă răspuns la constatările și concluziile privind încălcările disciplinare care au fost reproșate procurorului Vitalie Roșior. Or, hotărârea contestată conține formulări generale, iar aprecierile făcute sunt eronate, fiind evident omisă obligația de analiză atentă a cauzei deduse spre examinare și de evaluare a probelor în spiritul tuturor normelor de drept incidente.

Recurentul a indicat că, instanța a invocat doar unele norme de drept și a reflectat aspecte segmentare din acuzațiile disciplinare aduse procurorului Vitalie Roșior, fapt care a avut ca rezultat aprecierea eronată a situației în ansamblu și a afectat substanțial obiectivitatea raționamentelor formulate pentru motivarea soluției adoptate. Astfel, omisiunea instanței de contencios administrativ de a analiza cauza în ansamblul său, de a elucida substanța obligațiilor procurorului la efectuarea/conducerea urmăririi penale și de a evalua în profunzime întreaga

conduită procesuală a procurorului Vitalie Roșior a generat consecința că hotărârea criticată să poarte un caracter arbitrar.

Atitudinea subiectivă și superficială a instanței la aprecierea probelor și motivarea hotărârii criticate a determinat soluționarea greșită a cauzei, lăsând fără un răspuns obiecțiile privind modul necorespunzător de exercitare a atribuțiilor funcționale de către procurorul Vitalie Roșior, precum și eronat a interpretat esența corectă a principiului independenței și obiectivității procurorului, care prin întreaga sa activitate este obligat să asigure respectarea, fără echivoc, a drepturilor omului.

De asemenea, a opinat că este incontestabil că principiul independenței procesuale a procurorului reprezintă un pilon fundamental ce susține realizarea dreptului la un proces echitabil. Totuși, acest principiu nu trebuie înțeles ca fiind posibilitatea de a acționa după propria voință, deoarece independența procurorilor nicidecum nu poate fi văzută ca un privilegiu personal, aceasta reprezintă o garanție acordată cetățenilor spre a le confirma că toate cazurile sunt examinate în mod echitabil și conform legii, normă care este susținută de standardele internaționale și se regăsește și în pct. 6.2.1 din Codul de etică al procurorilor, aprobat prin hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016.

La caz, conduita procesuală a procurorului Vitalie Roșior nu se aliniază standardelor de profesionalism și rolului ce îi revine procurorului în cadrul urmăririi penale. Este evident că efectuarea urmăririi penale este de competența procurorului, care se exercită inclusiv în baza principiului independenței procesuale, respectiv Consiliul Superior al Procurorilor nu s-a substituit unei instanțe de judecată și nu a analizat temeinicia sau legalitatea depunerii demersurilor de autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice. În hotărârea sa, Consiliul Superior al Procurorilor nu a contestat principiul independenței procesuale a procurorului în exercitarea atribuțiilor de serviciu, însă independența în activitate nicidecum nu înseamnă să se procedeze conform voinței arbitrare, ci să se procedeze așa cum spune litera legii.

Recurentul a explicat că, Consiliul Superior al Procurorilor a analizat și pozițiile din contestații, respectiv și-a expus motivat concluziile cu raportare la standardele profesionale impuse procurorilor. De asemenea, Consiliul Superior al Procurorilor și-a respectat competențele, nu a făcut concluzii pe partea de fond a raționamentelor procurorului Vitalie Roșior la efectuarea urmăririi penale, dar a făcut constatări doar ce țin de conduita procesuală a acestuia, la modul în care acesta s-a raportat la atribuțiile funcționale, aspecte care nu interferează cu semnificația intrinsecă procesuală a atribuțiilor procesuale ale unui procuror, fundamentate pe independența acestuia la efectuarea urmăririi penale.

Recurentul susține că, Curtea de Apel Chișinău a făcut aprecieri eronate și superficiale, limitându-se la condițiile strict formale, fără să procedeze la analiza complexă a modului cum a acționat procurorul Vitalie Roșior. Astfel, nu a fost luat în considerare faptul că până la emiterea demersului de autorizare a interceptării convorbirilor telefonice procurorul are obligația să analizeze exigent și să stabilească întrunirea condițiilor prevăzute că asemenea măsuri speciale sunt necesare. Efectuarea interceptărilor convorbirilor telefonice interferează substanțial cu dreptul la viață privată și este de datoria procurorului să excludă orice dubii sau elemente, care ar compromite acuratețea raționamentului său logico-juridic și ar afecta procesele sale de analiză a utilizării acestor competențe oferite de lege.

În acest sens, Consiliul Superior al Procurorilor a constatat și absența motivării ordonanțelor de dispunere a măsurilor speciale de investigații, care nu conțin argumente de ce pe altă cale este imposibilă realizarea scopului procesului penal și/sau cum poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor, precum și nici nu dau o explicație rezonabilă că aceste acțiuni, în concret, sunt necesare și proporționale cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Recurentul a conchis că din perspectiva obligațiilor pozitive conexe, ce însoțesc procedurile de efectuare a acestor măsuri, procurorul Vitalie Roșior nu și-a îndeplinit corespunzător atribuțiile de serviciu, deoarece dânsul neîntemeiat a făcut aprecieri că doar obținerea autorizării judecătorești este suficientă pentru a asigura respectarea garanțiilor pentru persoanele vizate.

Argumentele instanței ierarhic inferioare nu au relevanță și nu sunt de natură de a justifica conduita acestuia. La caz, obiectul examinării procedurii disciplinare l-a constituit acțiunea, adică conduita procurorului în contextul îndeplinirii atribuției de efectuare a măsurilor speciale de investigații. Or, procurorii sunt autoritatea publică care, în numele societății și în interes public, asigură aplicarea legii în cazul în care încălcarea legii atrage răspunderea penală, luând în considerație atât drepturile persoanei, cât și necesitatea eficienței sistemului justiției penale.

La fel, prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-99/20 din 22 octombrie 2020, nu s-a declarat ilegalitatea vreunui act emis de procuror, dar a fost făcută apreciere acțiunilor procurorului întreprinse în cadrul unui dosar penal, fără ca concluziile respective să producă efecte juridice în privința demersurilor/ordonanțelor procurorului.

Recurentul a invocat că, prima instanță nu a ținut cont de faptul că, Consiliul Superior al Procurorilor a efectuat analiza activității procurorului Vitalie Roșior în cadrul unui dosar penal, inclusiv prin prisma cerințelor stabilite de CEDO.

În final, a notat că actul administrativ individual defavorabil contestat, a fost emis cu respectarea dreptului discreționar al Consiliului Superior al Procurorilor, fiind luate în considerare toate faptele relevante, fiind respectate limitele legale ale dreptului discreționar, iar dreptul discreționar fiind exercitat conform scopului acordat prin lege.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Succesiv, cu referire la termenul de depunere a recursului depus de Consiliul Superior al Procurorilor, completul de admisibilitate reține prevederile art. 245 din Codul administrativ, care statuează că recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține că hotărârea Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 31 mai

2021, iar la 13 iulie 2021 Consiliul Superior al Procurorilor a recepționat hotărârea motivată (f.d. 92, 150).

Astfel, se constată că Consiliul Superior al Procurorilor a respectat prevederile art. 245 din Codul administrativ, depunând recursul nemotivat la 10 iunie 2021, iar la 27 iulie 2021 prezentând motivarea recursului împotriva hotărârii din 31 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Prin încheierea din 24 noiembrie 2021 a Curții Supreme de Justiție, recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor a fost declarat admisibil și numit pentru examinare în complet de cinci judecători (f.d.177).

Prin prisma art. 191 alin. (5) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție soluționează cererile de recurs împotriva hotărârilor, deciziilor și încheierilor curții de apel.

Iar potrivit art. 247 din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează și soluționează recursul fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, Curtea Supremă de Justiție poate decide citarea participanților la proces.

La caz, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție nu a considerat oportun de a cita participanții la proces pentru a se pronunța cu privire la problemele invocate în recurs, deoarece criticele recurentului Consiliul Superior al Procurorilor au fost expuse cu suficientă claritate.

Colegiul lărgit notează că în scopul asigurării unui proces echitabil în ordine de recurs într-un termen rezonabil, la 18 august 2021, prin intermediul poștei electronice, Curtea Supremă de Justiție a remis în adresa intimatului Vitalie Roșior copia cererii de recurs depuse de Consiliul Superior al Procurorilor, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d.167).

Prin referința depusă la 21 octombrie 2021, Vitalie Roșior a solicitat respingerea recursului declarat de Consiliul Superior al Procurorilor împotriva hotărârii din 31 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, deoarece nu corespunde cerințelor de admisibilitate aplicate de Curtea Supremă de Justiție la aceste categorii de cauze. Totodată, a menționat că recursul prezentat de Consiliul Superior al Procurorilor conține argumente contradictorii referitoare la constatările hotărârii Curții de Apel Chișinău, din care rezultă că intervenția Consiliului Superior al Procurorilor reprezintă o substituie a competenței procurorului ierarhic-superior sau a instanței de judecată, aceasta constituind o ingerință în activitatea procurorului. În partea ce se referă la esența pretensei abateri disciplinare, recursul poartă un caracter formal, făcându-se uz de formulări generalizatoare, care pot fi utilizate în orice cauză și cel mai important, fără a se face trimitere la careva prevederi legale încălcate. Mai mult, Vitalie Roșior susține că, recurentul a făcut trimitere la acțiuni procesuale care nu se referă la subiectul procedurii disciplinare (f.d.170-172).

Studiind materialele dosarului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul declarat de Consiliul Superior al Procurorilor, de a casa integral hotărârea din 31 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, și a emite o decizie nouă de respingere integrală a acțiunii, din următoarele considerente.

Conform art. 248 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ, examinând recursul, Curtea Supremă de Justiție adoptă decizie prin care casează integral decizia instanței de apel și emite o nouă decizie.

Potrivit art. 194 alin. (2) din Codul administrativ, în procedura de examinare a cererilor de recurs, hotărârile și deciziile contestate se examinează din oficiu în privința existenței greșelilor procedurale și aplicării corecte a dreptului material.

În temeiul art. 244 alin. (2) în coroborare cu art. 231 alin. (2) din Codul administrativ, pentru procedura de recurs se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva. Pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

La rândul său art. 219 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, prevede că instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă hotărâre de respingere a acțiunii ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

Autoritățile publice și instanțele de judecată competente, conform art. 21 din Codul administrativ, trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercițarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Colegiul lărgit notează că unul dintre principiile procedurii de contencios administrativ potrivit art. 36 din Codul administrativ, constituie principiul supremației dreptului, care prevede că instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ este obligată să respecte principiul supremației dreptului, în conformitate cu care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui sînt considerate valori supreme și sînt garantate de stat. Instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului.

Conform jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului instanța de judecată, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii (cauza *Hirro Balani c. Spaniei*, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27).

Potrivit art. 220 din Codul administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87–93. O cerere de solicitare a probei depusă în ședința de dezbatere judiciară se respinge printr-o încheiere care se pronunță în aceeași ședință. Încheierea se motivează verbal. Argumentele esențiale

ale motivării se consemnează în procesul-verbal al ședinței. Probele obținute cu încălcarea legii nu au forță probantă și nu pot fi puse la baza hotărârii judecătorești.

De asemenea art. 93 din Codul administrativ stipulează că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform art. 43 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ), pct. 2.1 lit. a) și pct. 2.2 din Regulamentul privind conținutul și procedura de depunere a sesizării cu privire la abaterea disciplinară comisă de procuror, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-240/16 din 29 septembrie 2016, și pct. 7.1. lit. a) din Regulamentul cu privire la organizarea, competența și modul de funcționare a Inspecției procurorilor, aprobat prin ordinul Procurorului General - interimar nr. 19/35 din 29 iulie 2016, sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară comisă de procuror poate fi înaintată de orice persoană interesată.

Aderent, art. 43 alin. (2) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ), stipulează că subiecții prevăzuți la alin. (1) pot înainta sesizarea cu privire la faptele ce le-au devenit cunoscute fie în exercițiul drepturilor sau al atribuțiilor lor funcționale, fie în baza informațiilor difuzate de mass-media sau de alte surse de informare.

Potrivit art. 44 alin. (1), art. 45 alin. (1) din Legea menționată, sesizarea cu privire la fapta procurorului ce poate constitui abatere disciplinară se depune în scris. Procedura de depunere și conținutul sesizării se reglementează prin regulament aprobat de Consiliul Superior al Procurorilor.

Sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară se depune la secretariatul Consiliului Superior al Procurorilor. Sesizarea se înregistrează și se transmite la Inspecția procurorilor în cel mult 3 zile lucrătoare de la recepționare.

Totodată, conform pct. 5.1 din Regulamentul cu privire la organizarea, competența și modul de funcționare a Inspecției procurorilor, aprobat prin ordinul Procurorului General - interimar nr. 19/35 din 29 iulie 2016, sesizările cu privire la abaterile disciplinare comise de procurori se depun la secretariatul Consiliului Superior al Procurorilor sau, după caz, se expediază la adresa de e-mail a Consiliului Superior al Procurorilor www.csp@procuratura.md, iar potrivit 5.2, secretariatul Consiliului Superior al Procurorilor înregistrează sesizarea imediat sau în termen de 1 zile lucrătoare de la data recepționării într-un Registru special.

Procedura disciplinară conform art. 42 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ) începe de drept în momentul sesizării și include următoarele etape: a) depunerea sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară; b) verificarea sesizării de către Inspecția procurorilor; c) examinarea cauzei disciplinare de către Colegiul de disciplină și etică; d) adoptarea unei hotărâri pe cauza disciplinară.

Conform art. 37 din aceeași Lege, procedura disciplinară privind procurorii se bazează pe principiile: a) legalității; b) respectării independenței decizionale a procurorului; c) echității; d) proporționalității sancțiunii cu abaterea disciplinară comisă; e) transparenței.

Din materialele copiei procedurii disciplinare nr. 35-29/11 intentate în privința procurorului Vitalie Roșior, rezultă că, Adrian Mircos, procuror-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale a depus la 14 august 2019, la Consiliul Superior al Procurorilor, sesizare cu privire la faptele ce pot constitui abateri disciplinare, comise de procurorii Dumitru Raileanu, Vitalie Roșior, înregistrată sub nr. 1005-1-59s/19, prin care a solicitat întreprinderea măsurilor legale pentru sancționarea disciplinară a acestora pentru comiterea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a), e) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (f.d.2-15).

Prin raportul din 12 septembrie 2019 și decizia din 12 septembrie 2019 a inspectorului din cadrul Inspecției procurorilor a Procuraturii Generale, s-a transmis pentru examinare Colegiului de disciplină și etică materialele procedurii disciplinare în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior (f.103-106).

Articolul 49 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ) prevede că după finalizarea verificării sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară, inspectorul emite una din următoarele decizii motivate: a) de încetare a procedurii disciplinare, dacă nu identifică niciun temei de tragere la răspundere disciplinară; b) de transmitere a materialelor la Colegiul de disciplină și etică, dacă identifică un temei de tragere la răspundere disciplinară.

În cazul prevăzut la alin. (1) lit. b), decizia inspectorului, împreună cu raportul întocmit de acesta în baza verificării și dosarul cauzei disciplinare, în termen de 3 zile lucrătoare de la data emiterii, se prezintă la Colegiul de disciplină și etică spre examinare și se aduce la cunoștința autorului sesizării în scris sau, la solicitare, în format electronic.

Modelul raportului privind rezultatele verificării sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară se aprobă de către Consiliul Superior al Procurorilor, la propunerea Colegiului de disciplină și etică.

Decizia de încetare a procedurii disciplinare poate fi contestată de către autorul sesizării la Colegiul de disciplină și etică în termen de 10 zile lucrătoare de la data recepționării acesteia.

Prin hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor cu privire la examinarea cauzei disciplinare intentată în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020 au fost încetate procedurile disciplinare, pe motiv că nu a fost comisă o abatere disciplinară (f.d.43-56).

Hotărârile colegiului, conform art. 85 alin. (3) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ) se contestă la Consiliul Superior al Procurorilor, prin intermediul colegiului, în termen de 5 zile lucrătoare de la data pronunțării acestora. Contestația poate fi depusă de către persoana în privința căreia a fost adoptată hotărârea respectivă, iar în cazul procedurii disciplinare, și de către persoana care a depus sesizarea, precum și de către Inspecția procurorilor.

Reglementări similare se regăsesc și în pct. 78 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-228/16 din 14.09.2016 și modificat prin

hotărârile nr. 12-13/17 din 24.01.2017, nr. 1-40/2020 din 28.05.2020, nr.1 -132/2020 din 18.12.2020, care prevede că hotărârea Colegiului pe cauza disciplinară poate fi contestată la Consiliul Superior al Procurorilor, prin intermediul colegiului, de către persoanele care au depus sesizarea, Inspecția procurorilor sau procurorul vizat în hotărâre, în termen de 5 zile lucrătoare de la data pronunțării acesteia. Termenul de 5 zile este un termen de decădere. La expirarea acestui termen, hotărârile Colegiului devin irevocabile.

Contestațiile împotriva hotărârilor adoptate de colegii, conform art. 86 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ) se examinează în cel mult o lună de la data înregistrării acestora la Consiliul Superior al Procurorilor.

Ziua, ora și locul examinării contestației se comunică, cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de data desfășurării ședinței, procurorului vizat în hotărârea contestată, candidatului la funcția de procuror care a depus plîngerea, inspectorului, precum și altor persoane, în condițiile prezentei legi.

În urma examinării contestației, Consiliul Superior al Procurorilor decide: a) menținerea hotărârii contestate; b) casarea hotărârii contestate și adoptarea unei noi hotărâri prin care se soluționează cauza.

Nefiind de acord cu hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, inspectorul din cadrul Inspecției Procurorilor a Procuraturii Generale, Natalia Cernous, la 15 iulie 2020 a depus contestație solicitând admiterea contestației, casarea parțială a hotărârii de încetare a procedurii disciplinare și adoptarea unei hotărâri noi.

De asemenea, manifestându-și dezacordul cu hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, Adrian Mircos, procuror-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale a depus la 09 octombrie 2020 contestație, solicitând examinarea cazului pe fond, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie constată abatere disciplinară și aplicată sancțiunea disciplinară corespunzătoare în privința procurorului Vitalie Roșior (f.d.57-67).

Consiliul Superior al Procurorilor, conform art. 68 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ), este un organ independent, cu statut de persoană juridică, format în vederea participării la procesul de constituire, funcționare și asigurare a autoadministrării sistemului Procuraturii. Consiliul Superior al Procurorilor este garantul independenței și imparțialității procurorilor.

În corespundere cu art. 70 alin. (1) lit. f) din Legea menționată mai sus, Consiliul Superior al Procurorilor este competent să examineze contestațiile împotriva hotărârilor luate de colegiile sale.

Membrii Consiliului Superior al Procurorilor conform art. 74 alin. (1) din Legea enunțată, au dreptul: a) să ia cunoștință și să participe la examinarea materialelor prezentate spre examinare Consiliului Superior al Procurorilor; b) să facă demersuri, să expună argumente și să prezinte materiale suplimentare; c) să propună spre examinare în ședința Consiliului probleme ce țin de competența acestuia; d) să participe prin vot la adoptarea de hotărâri și să-și expună, în caz de necesitate, opinia separată; e) să efectueze alte acțiuni în condițiile legii.

Consiliul Superior al Procurorilor, conform art. 77 alin. (1), (3) - (8) din Legea nominalizată supra, se întrunește ori de câte ori este necesar, dar nu mai rar decât o dată în lună.

Ședințele Consiliului Superior al Procurorilor sînt publice, cu excepția cazurilor în care, pentru respectarea regimului informațiilor specificate la art. 75 alin. (1) lit. c), consiliul decide, printr-o hotărîre, că ședința sau o parte a acesteia urmează să fie închisă. Ședința Consiliului Superior al Procurorilor este deliberativă dacă la ea participă cel puțin 2/3 din membri.

Agenda ședinței se plasează pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor cu cel puțin 2 zile lucrătoare înainte de data desfășurării ședinței.

Hotărîrile se adoptă în ședință publică, cu votul deschis al majorității membrilor prezenți ai Consiliului Superior al Procurorilor.

Hotărîrile Consiliului Superior al Procurorilor sînt motivate, sînt semnate de toți membrii prezenți în ședință și se publică, în termen de 10 zile lucrătoare de la data emiterii, pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor. Hotărîrile Consiliului Superior al Procurorilor sînt semnate olograf sau, după caz, prin aplicarea semnăturii electronice.

Ședințele Consiliului Superior al Procurorilor sînt înregistrate prin mijloace video/audio. Înregistrarea ședinței se anexează la procesul-verbal. Procesul-verbal se întocmește în termen de 3 zile lucrătoare de la data la care a avut loc ședința, fiind semnat de președintele ședinței și de secretar, și se plasează pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor.

Respectiv, reglementări analogice regăsim și în Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, aprobat prin hotărîrea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-225/16 din 14 septembrie 2016 în corespundere cu Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, care stabilește modul de organizare, funcționare și realizare a competențelor Consiliului Superior al Procurorilor.

Prin hotărîrea Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la contestarea hotărîrii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020 în privința procurorului Vitalie Roșior nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020, a fost respinsă contestația Inspecției procurorilor împotriva hotărîrii Colegiului de Disciplină nr. 3-85/2019 din 10 iulie 2020.

A fost admisă contestația procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos.

A fost casată parțial hotărîrea Colegiului de Disciplină nr. 3-85/2019 din 10 iulie 2020.

A fost recunoscut vinovat procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și a fost aplicată în privința acestuia sancțiune disciplinară sub formă de avertisment (f.d.69-77).

Procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior a recepționat hotărîrea nominalizată la 02 decembrie 2020, contrasemnătură (f.d.77).

Înaintînd prezenta acțiune la 18 decembrie 2020, împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, Vitalie Roșior a solicitat anularea hotărîrii Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea hotărîrii Colegiului de disciplină și

etică nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020 în privința procurorului Vitalie Roșior, nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020, în partea ce ține de casarea parțială a hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, în privința procurorului Vitalie Roșior și în partea recunoașterii procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior vinovat de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016.

Fiind investită cu judecarea cauzei în fond, Curtea de Apel Chișinău prin hotărârea adoptată la 31 mai 2021 a admis acțiunea ca fiind întemeiată, motivându-și soluția prin faptul că actele procesual-penale întocmite de procurorul Vitalie Roșior și care îi sunt imputate ca abatere disciplinară, au fost acceptate și autorizate de judecătorul de instrucție, iar încheierile irevocabile a judecătorului de instrucție înlătură orice pretins viciu al acțiunilor procedural-penale întreprinse de procuror, combat alegerile Consiliului Superior al Procurorilor privind îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și exclud reținerea în sarcina lui Vitalie Roșior a abaterii disciplinare descrise la art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

De asemenea, instanța de judecată a menționat că o altă abordare a acestei situații juridice ar fi contrară textului și spiritului art. 114 și art. 115, în coroborate cu art. 120 din Constituție, care instituie principiul că justiția se înfăptuiește în numele legii numai de instanțele judecătorești și proclamă caracterul obligatoriu al actelor judecătorești definitive.

Analizând hotărârea recurată prin prisma motivelor de recurs, a probelor administrate și a dispozițiilor legale incidente, Colegiul lărgit reține că recursul depus de Consiliul Superior al Procuraturii este întemeiat, iar concluzia instanței de fond referitor la temeinicia acțiunii privind anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020 cu privire la contestarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020, în privința procurorului Vitalie Roșior, fiind rezultată din interpretarea eronată a normele de drept material, fiind bazată pe concluzii contrare circumstanțelor cauzei, motiv din care hotărârea judecătorească contestată nu poate fi menținută.

Materialele cauzei atestă că, Vitalie Roșior activează în funcția de procuror în cadrul Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale.

Conform art. 36 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ), procedura disciplinară este aplicabilă procurorilor în funcție și procurorilor care și-au încetat raporturile de serviciu. Procurorii sînt sancționați disciplinar pentru comiterea abaterilor disciplinare prevăzute la art. 38 doar în cazul în care au fost săvârșite cu intenție ori cu neglijență gravă, conform prevederilor art. 38¹.

Conform art. 38 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ), constituie abatere disciplinară îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu.

Potrivit art. 39 alin. (1) lit. a) din Legea sus enunțată, în funcție de gravitatea abaterilor și în condițiile legii, procurorului i se aplică, prin hotărârea Colegiului de disciplină și etică din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor, sancțiune disciplinară sub formă de avertisment.

Avertismentul conform art. 39 alin. (2) din aceeași Lege, constă în atenționarea, în formă scrisă, a procurorului asupra abaterii disciplinare comise și recomandarea făcută acestuia de a respecta pe viitor dispozițiile legale.

Sancțiunile disciplinare conform art. 41 alin. (1) - (3) din Legea menționată supra, se aplică procurorilor în funcție. Sancțiunea disciplinară se aplică procurorului proporțional cu gravitatea abaterii disciplinare comise și în funcție de circumstanțele personale ale acestuia. Gravitatea abaterii disciplinare este determinată de natura faptei comise și de consecințele produse. Consecințele produse sînt evaluate avînd în vedere atît efectele asupra persoanelor implicate în activitățile în cadrul cărora s-a comis fapta, cît și efectele asupra imaginii și prestigiului Procuraturii. Termenul de acțiune al sancțiunii disciplinare este de un an de la data aplicării.

Prin emiterea unui act administrativ individual, conform art. 132 din Codul administrativ, se înțelege atît emiterea lui de către prim-ministru și autoritățile publice cu conducere unipersonală, cît și adoptarea lui de către Guvern și autoritățile publice cu conducere colegială. Conducerea colegială a unei autorități publice adoptă decizii prin vot.

Analizând normele legale enunțate care reglementează activitatea Consiliului Superior al Procurorilor, Colegiul lărgit a stabilit că organul independent, cu statut de persoană juridică, format în vederea participării la procesul de constituire, funcționare și asigurare a autoadministrării sistemului Procuraturii, dispune de dreptul discreționar la emiterea hotărârilor pe marginea subiectelor examinate, întrucât pct. 9.12 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor stabilește expres că, în cazul care Consiliul consideră că pentru adoptarea hotărârii sunt necesare informații suplimentare, Consiliul poate amâna examinarea chestiunii și solicita aceste informații de la subiecții menționați la art. 86 alin. (2) din Legea cu privire la Procuratură sau de la colegiul care a adoptat hotărârea contestată.

Or, libertatea de a alege decizia optimă este generată de norma de drept, de actul normativ pus în aplicare. În procesul de reglementare, prin intermediul dispozițiilor juridice, legislatorul se ciocnește de necesitatea de a lăsa subiecților de drept o anumită libertate în conduita lor. Realizarea acestei conduite libere (împuterniciri oferite de lege), în mare parte, depinde de agentul de aplicare a legii.

În același timp, Colegiul lărgit menționează că decizia luată în mod discreționar, trebuie să fie una optimă, să corespundă finalității actului normativ, sensului legislației în vigoare, principiilor generale ale dreptului intern și internațional, drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, deci să corespundă scopului urmărit, care alcătuiește esența „dreptului discreționar”, a cărui realizare se efectuează cu respectarea principiilor legalității, oportunității, echității.

Colegiul lărgit statuează că Codul administrativ reglementează aplicarea dreptului discreționar. Or, autoritatea publică posedă o marjă discreționară în măsura în care nu afectează de o manieră nejustificată drepturile fundamentale ale persoanei.

Astfel, art. 137 din Codul administrativ, stabilește că în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. Stările de fapt identice în

esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

În conformitate cu prevederile art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Așadar, în cadrul judecării cauzei în ordine de recurs s-a constatat că hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la contestatea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-85/19 din 10 iulie 2020 în privința procurorului Vitalie Roșior nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020, prin care a fost respinsă contestația Inspecției procurorilor, dar a fost admisă contestația procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos și casată parțial hotărârea Colegiului de Disciplină nr. 3-85/2019 din 10 iulie 2020, fiind recunoscut vinovat procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Roșior de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și a fost aplicată în privința acestuia sancțiune disciplinară sub formă de avertisment, corespunde cerințelor de legalitate, dreptul discreționar al autorității publice fiind exercitat cu respectarea prevederilor art. 137 din Codul administrativ, actul administrativ contestat fiind motivat, concluzia Plenului Consiliului Superior al Procurorilor în privința procurorului Vitalie Roșior de a aplica constatarea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură și a aplica sancțiune disciplinară – avertisment, fiind fortificată inclusiv de actele anexate la materialele dosarului.

Referitor la criticile lui Vitalie Roșior invocate în cererea de chemare în judecată și reiterate inclusiv în referință, precum că procedura disciplinară s-a desfășurat cu încălcarea prevederilor ce țin de subdiviziunea Procuraturii Generale care este împuternicită de a efectua verificarea sesizării, instanța de recurs le apreciază ca nefondate și lipsite de suport juridic, având în vedere că procedura disciplinară a fost intentată la sesizarea procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 43 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ), pct. 2.1 lit. a) și pct. 2.2 din Regulamentul privind conținutul și procedura de depunere a sesizării cu privire la abaterea disciplinară comisă de procuror, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-240/16 din 29 septembrie 2016, și pct. 7.1. lit. a) din Regulamentul cu privire la organizarea, competența și modul de funcționare a Inspecției procurorilor, aprobat prin ordinul Procurorului General - interimar nr. 19/35 din 29 iulie 2016, sesizarea cu privire la

fapta ce poate constitui abatere disciplinară comisă de procuror poate fi înaintată de orice persoană interesată.

Totodată, ținând cont de atribuțiile Procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică, prevăzute în Capitolul V al Regulamentului Procuraturii, aprobat prin Ordinul Procurorului General nr. 24/28 din 24 septembrie 2016, Colegiul lărgit concluzionează că Adrian Mircos a avut dreptul de a depune sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară.

Conform art. 3 alin. (4), (5), (6), (7) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ), procurorul își desfășoară activitatea în baza principiilor legalității, imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează. Independența procesuală a procurorului este asigurată prin garanții care exclud orice influență politică, financiară, administrativă sau de altă natură asupra procurorului legată de exercitarea atribuțiilor sale. În condițiile prevederilor art. 13 din prezenta lege și ale Codului de procedură penală, activitatea procurorului poate fi supusă controlului din partea procurorului ierarhic superior și a instanței judecătorești. Procurorul este obligat, prin întreaga sa activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, egalitatea lor în fața legii, să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu pentru toți participanții la procedurile judiciare indiferent de calitatea acestora, să respecte Codul de etică al procurorilor și să participe la formarea profesională continuă.

Cu referire la abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ) - îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, instanța de recurs constată că Consiliul Superior al Procurorilor a stabilit că, procurorul Vitalie Roșior, fiind membrul al grupului de urmărire penală pe cauza penală nr. xxxx a acționat contrar prevederilor art. 132¹, art. 132³, art. 132⁴ și art. 132⁸ din Codul de procedură penală la dispunerea și prelungirea măsurilor speciale de investigații în acest dosar, nu a verificat dacă este justificată ingerința în viața privată a persoanelor și dacă nu se încalcă disproporționat drepturile și interesele legitime ale persoanelor vizate de măsurile speciale de investigații.

Din materialele procedurii disciplinare nr. 35-29/11 intentate în privința lui Vitalie Roșior, Colegiul lărgit constată că urmărirea penală a fost începută la 11 ianuarie 2018 de către organul de urmărire penală al DGUP a IGP, ofițerul de urmărire penală Roman Moscalu, în temeiul bănuielii rezonabile că a fost săvârșită infracțiunea prevăzută de art. 26, art. 285 alin. (1) din Codul penal. Cauzei penale i-a fost atribuit nr. xxxx (f.d.65 din procedura disciplinară).

Potrivit ordonanței de începere a urmăririi penale din 11 ianuarie 2018, fiind analizate sursele deschise de informare în masă, și anume rețeaua de socializare www.facebook.com, pe parcursul ultimelor două luni, pe contul creat din numele unei persoane cu numele Dogotar Iurii sunt difuzate mesaje video prin care este cheamată diaspora din Federația Rusă la destabilizarea situației în Republica Moldova, menționându-se că este necesar de ridicat poporul în vederea comiterii violenței împotriva actualei guvernări precum și a dezordinilor în masă, făcând trimitere la unele fapte care au avut loc pe teritoriul Ucrainei. Prin urmare, luând în considerație că actul de sesizare și celelalte materiale ale procesului penal declanșat

denotă o bănuială rezonabilă că prin acțiunile presupus ilegale ale mai multor persoane la moment neidentificate, sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 26, art. 285 alin. (1) din Codul penal, pregătirea de dezordine în masă.

Temei pentru pornirea urmăririi penale a servit procesul-verbal din 29 decembrie 2017 de consemnare a acțiunilor efectuate și circumstanțelor constatate, întocmit de organul de constatare (Balan Sergiu) din cadrul Direcției nr. 5 a INI al IGP, înregistrat în registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al DGUP a IGP la 03 ianuarie 2018, conform căruia se atestă că datele acumulate se rezumă la o notă informativă (nu este indicată data întocmirii și autorul notei) în care este redat conținutul discursului persoanei cu numele Dogotar Iurii, în limba rusă, din 06 decembrie 2017, ora 21:00, esența discursului este un îndemn, adresat persoanelor din diasporă aflate în or. Moscova, Federația Rusă (care îl urmăresc pe rețeaua de socializare), de a participa la o adunare, preconizată a fi petrecută în ziua de duminică în or. Moscova, pentru a discuta chestiuni importante, ce țin de soarta Moldovei și necesitatea schimbărilor în țară, reîntoarcerea în țară, menționând despre discuțiile și întâlnirile cu numitul Renato Usatfi.

Conducerea urmăririi penale a fost dispusă procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Dumitru Raileanu, conform rezoluției scrise a adjunctului procurorului-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Valeriu Bodean, din 11 ianuarie 2018.

Prin ordonanța adjunctului procurorului-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Valeriu Bodean, din 09 februarie 2018, a fost dispusă efectuarea urmăririi penale în cauza nr. xxxx de către un grup de procurori și ofițeri de urmărire penală sub conducerea procurorului Dumitru Raileanu (procurorii Vitalie Roșior, Vitalie Chișca, Ion Negurița, Roman Rusu, Valeriu Sîrbu, Iulian Suhan, ofițerii de urmărire penală din cadrul DGUP Roman Moscalu, Ghenadie Butuc, Eugeniu Semendin, Vadim Volnițchi, Valerii Țurcanu, Serghei Luca, Igor Armanu, Mihai Arnăuț).

Cu referire la acțiunile procurorului Vitalie Roșior care facea parte din grupul de urmărire penală în cadrul cauzei penale nr. xxxx se rezumă următoarele.

1. Înaintarea demersului la judecătorul de instrucție la data de 12 septembrie 2018 privind autorizarea efectuării măsurilor speciale, prelungirea interceptării și înregistrării comunicărilor în privința posesorului cartelei SIM la data de 14 septembrie 2018 în privința posesorului cartelei SIM cu nr. xxxx Paicu Anatolie pentru un termen de 30 zile (f.d.72-73 din procedura disciplinară).

2. Înaintarea demersului la judecătorul de instrucție la data de 14 septembrie 2018 privind autorizarea efectuării măsurilor speciale, prelungirea interceptării și înregistrării comunicărilor în privința posesorului cartelei SIM cu nr. xxxx și nr. xxxx Barda Viorel pentru un termen de 30 zile (f.d.74-75 din procedura disciplinară).

3. Înaintarea demersului la judecătorul de instrucție la data de 14 septembrie 2018 privind autorizarea efectuării prelungirii măsurilor speciale de investigații urmărirea vizuală cu documentare cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, localizarea și urmărirea prin sistemul de poziționare globală, prin utilizarea mijloacelor tehnice ce asigură înregistrarea și fixarea acțiunilor lui Năstase Andrei pentru un termen de 30 zile (f.d.80-81 din procedura disciplinară).

4. Înaintarea demersului la judecătorul de instrucție la data de 14 septembrie 2018 privind autorizarea efectuării prelungirii măsurilor speciale de investigații urmărirea vizuală cu documentare cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, localizarea și urmărirea prin sistemul de poziționare globală, prin utilizarea mijloacelor tehnice ce asigură înregistrarea și fixarea acțiunilor lui Caraman Ion pentru un termen de 30 zile (f.d. 78-79 din procedura disciplinară).

5. Înaintarea demersului la judecătorul de instrucție la data de 17 septembrie 2018 privind autorizarea efectuării măsurilor speciale de investigații urmărirea vizuală cu documentare cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, localizarea și urmărirea prin sistemul de poziționare globală, prin utilizarea mijloacelor tehnice ce asigură înregistrarea și fixarea acțiunilor lui Barda Viorel, pentru un termen de 30 zile (f.d.76-77 din procedura disciplinară).

Mai mult, nici o persoană în privința căreia au fost efectuate măsuri speciale de investigație nu deținea calitate procesuală în cauza penală respectivă. Urmărirea penală în cauza penală nr. xxxx a durat 1 an și 3 luni, de la 01 ianuarie 2018 până la dispunerea suspendării urmăririi penale în temeiul art. 287¹ alin. (1) pct. 2) din Codul de procedură penală, prin ordonanța din 19 aprilie 2019, pe motivul neidentificării persoanei care poate fi pusă sub învinuire. Ulterior, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, cauza penală nr. xxxx a fost clasată prin ordonanța din 14 august 2019 (f.d.82-87, din procedura disciplinară).

Colegiul lărgit constată că, în susținerea poziției, Consiliul Superior al Procurorilor a invocat că nu poate fi menținută hotărârea Colegiului de disciplină și etică din 10 iulie 2020 privind încetarea procedurii disciplinare care a concluzionat că acțiunile procurorului Vitalie Roșior, rezultate din solicitarea și efectuarea măsurilor speciale de investigații nu pot fi apreciate ca elemente ale unei abateri disciplinare deoarece toate demersurile aferente au fost autorizate de către judecătorii de instrucție, fiind considerate legale.

În această ordine de idei, analizând conținutul actului administrativ contestat, Colegiul lărgit constată că, Consiliul Superior al Procurorilor a notat că chiar dacă pe caz măsurile speciale de investigații au fost autorizate de judecătorul de instrucție, aceasta nu înseamnă că întreg comportamentul procesual al procurorului exprimat în legătură cu dispunerea acestor măsuri poate fi calificat în mod automat ca legal.

În asemenea conjunctură, Colegiul lărgit apreciază ca fiind neîntemeiată concluzia instanței de fond precum că, actele procesual-penale întocmite de procurorul Vitalie Roșior și care îi sunt imputate ca abatere disciplinară, au fost acceptate și autorizate de judecătorul de instrucție, iar în așa fel încheierile irevocabile a judecătorului de instrucție înlătură orice pretins viciu al acțiunilor procedural-penale întreprinse de procurorul-reclamant, combat alegațiile Consiliului Superior al Procurorilor privind îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și exclud reținerea în sarcina lui Vitalie Roșior a abaterii disciplinare descrise la art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016.

Sub acest aspect, Colegiul lărgit evocă faptul că este greșită concluzia instanței de fond precum că actul administrativ contestat are un caracter contradictoriu menționând că, Consiliul Superior al Procurorilor pe de o parte susține că nu a verificat legalitatea actelor de procedură penală îndeplinite de procuror, dar totodată a afirmat că Vitalie Roșior a admis acțiuni contrare normelor de drept material și

procedural penale la dispunerea și efectuare măsurilor speciale de investigații, din considerentele ce urmează.

La acest capitol, Colegiul lărgit subscris constatările Consiliului Superior al Procurorilor că măsurile speciale de investigații efectuate în cadrul dosarului penal nu au avut un caracter public, evident că au fost autorizate și efectuate în lipsa persoanelor în privința cărora s-au dispus interceptări a convorbirilor telefonice, ceea ce înseamnă că procurorul de caz trebuie să supravegheze cât mai atent toate activitățile aferente, pentru a asigura că întinderea ingerinței a fost proporțională scopurilor urmărite.

Argumentele procurorului Vitalie Roșior referitor la faptul că nu era competent a verifica prezența bănuielii rezonabile cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni din categoriile celor enumerate de lege, până a accepta propunerile ofițerilor de investigații de a dispune și prelungi măsurile speciale de investigații, denotă că dânsul și-a îndeplinit defectuos obligațiile de serviciu, a acționat necorespunzător în raport cu atribuțiile funcționale.

Or, art. 6 alin. (3) lit. a), b) și c) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ), expres prevede că procurorul este obligat să-și îndeplinească obligațiile de serviciu în conformitate cu Constituția, legislația Republicii Moldova și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, să respecte prevederile actelor cu caracter normativ adoptate în cadrul Procuraturii, să asigure respectarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale omului în exercitarea atribuțiilor sale.

Colegiul lărgit relevă că în același timp, procurorii își îndeplinesc atribuțiile în cadrul principiului statului de drept, care necesită respectarea unui anumit număr de valori fundamentale, cum ar fi imparțialitatea, transparența, onestitatea, prudența, corectitudinea și contribuția la calitatea justiției. Pentru a spori încrederea publicului în sistemul de justiție, procurorii trebuie să fie în permanență preocupați să se asigure că aceste valori sunt respectate și că ele le ghidează activitatea.

Mai mult, potrivit principiului supremației legii reflectat în pct. pct. 6.1.1., 6.1.2., 6.1.4., 6.1.6. din Codul de etică al procurorilor aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016, procurorul trebuie să respecte legislația națională și actele internaționale la care Republica Moldova este parte, principiile judecării echitabile cum sunt prevăzute în articolul 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, actele normative ale Procuraturii, și ale organelor de autoadministrare a procurorilor; să acționeze în mod echitabil și onest; să se asigure ca procedurile penale să opereze cât de rapid posibil, în concordanță cu interesele justiției.

Colegiul lărgit notează că, regula de la pct. 6.1.1. din Codul de etică vine să sublinieze nu doar obligația respectării principiului legalității așa cum este prevăzut acesta în Lege, dar și al respectării laturii etice a legalității - supremația legii.

În context, în toate cazurile și în toate etapele procedurii judiciare procurorii contribuie în a da asigurări că statul de drept și ordinea publică sunt garantate prin îndeplinirea justiției în mod echitabil, imparțial și efectiv.

Regula de la pct. 6.1.2. pusă în discuție vine să sublinieze încă o dată, cât sunt de importante în aplicarea legii nepărtinirea sau imparțialitatea și corectitudinea.

Mai mult, Standardele de responsabilitate profesională și declararea atribuțiilor

esențiale și drepturile procurorilor, adoptat de Asociația Internațională a Procurorilor la data de 23 aprilie 1999 (The IAP Standards), în punctul 4.2 statuează că, atunci când iau parte la investigarea unei infracțiuni sau exercită autoritate asupra poliției sau asupra altor organe de cercetare penală aflate sub jurisdicția lor, procurorii trebuie să acționeze obiectiv, imparțial și cu profesionalism, și să se asigure că aceste organe de cercetare penală respectă principiile de drept și drepturile fundamentale ale omului.

În Avizul nr. 13(2018) al CCPE privind „Independența, responsabilitatea și etica procurorilor”, la paragraful 6, este stipulat că documentele internaționale când vorbesc de rolul procurorului în procesul penal, subliniază că, în îndeplinirea atribuțiilor lor, procurorii vor ține cont de opiniile și preocupările victimei atunci când interesul personal al acesteia este afectat și se vor asigura de faptul că victimele sunt informate de drepturile pe care le au potrivit Declarației asupra Principiilor de Bază ale Justiției pentru Victimele Infracțiunilor și ale Abuzului de Putere.

De asemenea, obligația procurorului de a respecta drepturile și interesele legitime ale părților și participanților la proces, persoanelor fizice și juridice, se circumscrie valorilor anunțate în preambulul Codului de etică, cum ar fi respectarea demnității umane, a drepturilor și libertăților omului. Regula își găsește corespondent în Liniile Directoare Europene cu privire la Etica și Comportamentul Procurorilor „Ghidul de la Budapesta”.

Așadar, împrejurările descrise determină Colegiul lărgit să conchidă că Consiliului Superior al Procurorilor justificat a considerat că prestația profesională a procurorului Vitalie Roșior la instrumentarea respectivei cauzei penale este inacceptabilă, în așa mod corect a respins ca fiind lipsite de relevanță justificările acestuia despre aflarea cauzei penale într-un timp scurt în procedura sa și că rolul său a fost doar de a asigura continuitatea în dosar.

În condițiile relevate, Colegiul lărgit atestă că Consiliul Superior al Procurorilor just a calificat acțiunile procurorului Vitalie Roșior în temeiul art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură, ca îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, fiind întrunite cumulativ elementele abaterii disciplinare.

Corespunzător, analizând argumentele invocate de Consiliul Superior al Procurorilor în susținerea soluției de a constata abaterea disciplinară în acțiunile procurorului Vitalie Roșior, prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură, Colegiul lărgit consideră că autoritatea publică pârâtă exercitând dreptul discreționar, a luat în considerare toate faptele relevante, a respectat limitele legale ale dreptului discreționar, și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Sunt neîntemeiate argumentele reclamantului, însușite de instanța de fond la adoptarea soluției pe caz, că actul administrativ contestat nu corespunde cerințelor de conținut, în mod special în ceea ce privește motivarea soluției adoptate și caracterul clar/cert al pretensei abaterii disciplinare constatate. Or, conform art. 51 alin. (8) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ), hotărârea privind cauza disciplinară se constituie din partea introductivă, partea descriptivă, partea motivatorie și partea dispozitivă. Forma și conținutul hotărârii se aprobă prin regulament aprobat de Consiliul Superior al Procurorilor.

Iar, în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) și (2) din Codul

administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Coroborând normele legale enunțate la actul administrativ contestat, Colegiul lărgit constată că argumentele lui Vitalie Roșior despre lipsa motivării actului administrativ contestat, sunt declarative. Or, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020 corespunde normelor legale care reglementează forma și conținutul unei astfel de hotărâri.

De asemenea, Colegiul lărgit apreciază critic concluziile instanței de fond, că motivele invocate în actul administrativ contestat prin sine constată că Consiliul Superior al Procurorilor și-a depășit competența funcțională declarând ilegalitatea unui act procedural emis de procuror, atribuție exclusivă a procurorului ierarhic superior, subsecvent a judecătorului de instrucție, în condițiile Codului de procedură penală. Or, argumentul invocat al reclamantului ține de aprecierea greșită a actului administrativ contestat, deoarece prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-99/2020 din 22 octombrie 2020, nu s-a declarat ilegalitatea vreunui act emis de procuror, dar Consiliul Superior al Procurorilor a dat apreciere acțiunilor procurorului întreprinse în cadrul unui dosar penal, fără ca concluziile respective să producă efecte juridice în privința ordonanțelor procurorului.

Mai mult, atât reclamantul cât și instanța de fond nu au ținut cont de faptul că, Consiliul Superior al Procurorilor a efectuat analiza activității procurorului Vitalie Roșior în cadrul dosarului penal nr. xxxx, inclusiv prin prisma cerințelor stabilite de CEDO, unde necesitatea prezenței unor criterii de rezonabilitate a suspiciunilor împotriva persoanei în scopul autorizării unei interceptări, potrivit Curții rezultă din faptul că înregistrarea convorbirilor telefonice este o ingerință foarte serioasă în drepturile individului și numai niște motive solide bazate pe o bănuială rezonabilă că persona este implicată într-o activitate criminală gravă poate servi ca temei de autorizare (cauza Iordachi și alții vs Moldova, pct. 51).

Nu poate fi reținut ca întemeiat raționamentul instanței de fond, că actul administrativ contestat este adoptat cu încălcarea principiului respectării independenței decizionale a procurorului. În acest sens, Colegiul lărgit reține ca fiind justificată poziția Consiliului Superior al Procurorilor, în care autoritatea publică face trimitere la Avizul nr. 9 (2014) al Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni (CCPE) privind normele și principiile europene referitoare la procurori, în conformitate cu care independentă procurorilor nu este o prerogativă sau un privilegiu acordat în interesul procurorilor, ci o garanție pentru o justiție echitabilă,

imparțială și eficientă, care protejează atât interesele publice, cât și cele private ale persoanelor în cauză. Aceasta normă care se regăsește și în pct. 6.2.1 din Codul de Etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016. Prin urmare, efectuarea controlului activității procurorului nu reprezintă încălcarea principiului respectării independenței decizionale a procurorului, dar urmărește scopul îmbunătățirii calității actului de justiție, a eficienței activității Procuraturii, performanței organizatorice a procuraturilor și a procurorilor.

Colegiul lărgit apreciază ca nefondate argumentele instanței de fond și ale intimatului, că actul administrativ contestat nu corespunde cerințelor de conținut, în mod special în ceea ce privește motivarea soluției adoptate privind îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, precum că măsura specială de investigații nu a fost justificată în raport cu circumstanțele cauzei. Or, reclamantul nu a ținut cont de faptul că obținerea autorizării judecătorești nu este suficientă pentru a asigura respectarea garanțiilor pentru persoanele vizate și care de fapt, nu echivalează cu îndeplinirea corespunzătoare a obligațiilor de serviciu.

Mai mult, Consiliul Superior al Procurorilor în actul administrativ contestat, menționează că substanța actului de justiție înseamnă mai mult decât simpla întrunire a condițiilor de formă pentru realizarea procedurilor juridice or, subiecții abilitați cu aplicarea în concret a legii au obligația de a examina cazurile într-o manieră complexă, ținând cont de toate circumstanțele cauzei și, raportat la prezenta procedură disciplinară, procurorul Vitalie Roșior, pe lângă condițiile stricte ale autorizării măsurilor speciale de investigații, avea sarcina prescrisă de lege, de a contribui la respectarea ordinii de drept, efectuarea justiției, apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanei și ale societății.

La acest capitol, Consiliul Superior al Procurorilor a statuat că deși dreptul la respectarea vieții sale private prevăzut de art. 8 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului, este relativ, totuși conceptul de viață privată include mai multe aspecte care intră în sfera sa de acțiune, motiv din care procurorul este obligat să vegheze la respectarea garanțiilor necesare în legătură cu procedurile penale care generează restrângerea acestuia, pentru a asigura, în sens generic, caracterul legal al acțiunilor procesuale efectuate de autoritățile de investigație. Din aceste considerente, nu este posibil să evalueze prestația profesională a procurorului Vitalie Roșior exprimată la gestionarea măsurilor speciale de investigații în dosarul penal nr. xxxx doar prin prisma existenței autorizării acordate de către judecătorii de instrucție, deoarece administrarea actului de justiție nu este un concept pur formal, iar în acest caz include și alte atribuții de serviciu ale procurorului, care îi reclamau vigilență profesională sporită, condiție care nu a fost însă întrunită.

Prin urmare, nu și-au găsit confirmare argumentele intimatului precum că acțiunile întreprinse de dânsul, în cadrul dosarului penal, nu pot fi apreciate ca justificate, întrucât Consiliul Superior al Procurorilor a constatat absența motivării ordonanțelor de dispunere a măsurilor speciale de investigații, care nu conțin argumente de ce pe altă cale este imposibilă realizarea scopului procesului penal și/sau cum poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor, precum și nici nu dau o explicație rezonabilă că aceste acțiuni, în concret, sunt necesare și proporționale cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Aspectele constatate denotă că procurorul Vitalie Roșior activând în cadrul grupului de urmărire penală și în cadrul efectuării de către dânsul a unor măsuri speciale de investigație și-a îndeplinit necorespunzător obligațiile de serviciu, prevăzute la art. 6 alin. (3) lit. a), b), c) din Legea cu privire la Procuratură, pct. pct. 6.1.1., 6.1.2., 6.1.4., 6.1.6. din Codul de etică al procurorilor aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016, la fel a ignorat prevederile de art. 132¹, art. 132³, art. 132⁴, art. 132⁸ din Codul de procedură penală. În așa mod, Consiliul Superior al Procurorilor întemeiat a conchis că fapta comisă de Vitalie Roșior constituie abatere disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură, fiind pasibil tragerii la răspundere disciplinară.

Circumstanțele descrise permit Colegiului lărgit să conchidă că, instanța de fond, a interpretat eronat prevederile legii, iar concluziile acesteia sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, motiv din care hotărârea pronunțată, nu pot fi menținută ca întemeiată.

Din considerentele menționate supra, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de Consiliul Superior al Procurorilor, de a casa integral hotărârea din 31 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, cu pronunțarea unei decizii noi prin care să fie respinsă integral acțiunea depusă de Vitalie Roșior.

În conformitate cu art. 248 alin. (1) lit. c) în coroborare cu art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se admite recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor.

Se casează integral hotărârea din 31 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău și se emite o decizie nouă, prin care:

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de Vitalie Roșior împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, ca fiind neîntemeiată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecători

Ala Cobăneanu

Nina Vascan

Iurie Bejenaru

Victor Burduh